

David Safier

IISUS MĂ IUBEȘTE

Traducere de Nicolae Weisz

philobio

1

Mai mult ca sigur, Iisus cel adevărat n-a arătat niciodată așa, mă gândeam în timp ce contemplam reproducerea după *Cina cea de Taină* atârnată pe peretele din biroul pastorului. Doar era un evreu arab, ce Dumnezeu! Ce-or fi având cu el de-l tot înfățișează ca și cum ar fi fost unul dintre frații de la Bee Gees?

N-am mai stat să-mi bat capul mai departe: tocmai intra pastorul Gabriel. Era un bărbat între două vârste, bărbos, cu o privire care-ți băga frica-n oase și niște riduri de expresie ce trădau o conștiință zbuciumată, ca orice pastor bun care-și veghea oițele de mai bine de treizeci de ani.

Fără să se mai obosească să-mi dea binețe, m-a întrebat din prima:

— Îl iubești, Maria?

— Da... ăăă... sigur că-l iubesc pe Iisus... a fost un om de seamă...

— Mă refer la bărbatul cu care ai de gând să te măriți în biserica mea.

— Aha!

Pastorul Gabriel avea un talent nemaipomenit de a pune întrebări indiscrete. În Malente, orașelul nostru, cei mai mulți dintre locuitori erau de părere că asta-i o dovadă clară a grijii pe care ne-o poartă. Mie însă mi se părea că e vorba mai degrabă de o curiozitate nestăpânită.

— Da, bineînțeles că-l iubesc, i-am răspuns.

Oare Sven al meu nu era, fără doar și poate, taman bun să fie iubit? Un bărbat numai lapte și miere. Și cu care mă simțeam în siguranță. Și care nu făcea niciun fel de nazuri la gândul că va trăi cu o femeie al cărei indice de masă corporală este un motiv temeinic pentru o citație la tribunal. Să nu uit cel mai important lucru: puteam să fiu sigură că Sven n-avea să mă înșele cu o stewardesă – așa cum a făcut-o Marc, fostul meu, care sper că-ntr-o bună zi va sta înfipt în țepușă la rotisor, în iad. Sub ochiul vigilant al unor diavoli deosebit de destoinici.

— Ia loc, Maria, mi-a spus Gabriel, împingând spre birou fotoliul pe care stătea de obicei când citea.

M-am instalat comod în respectivul fotoliu de piele maro, în vârstă de șaptezeci de ani, în timp ce Gabriel se așeza în spatele mesei. Trebuia să mă uit în sus ca să-l pot vedea și am înțeles imediat că-și calculase unghiul de vedere la marele fix.

— Și ia zi, vrei să te cununi la biserică?

Mi-ar fi plăcut să-i răspund: „Nu, în cotețul găinilor”, pentru că mă cam călca pe nervi. Dar n-am făcut-o și mi-am luat cea mai mieroasă voce:

— Da, despre asta voiam să vorbesc cu dumneavoastră.

— În privința aceasta, vreau să-ți pun o singură întrebare.

— Și anume?

— De ce vrei tu să te cununi la biserică?

Dacă era pe cinstite, ar fi trebuit să-i răspund: „Pentru că nu există în lumea asta ceva mai lipsit de romantism decât o căsătorie la primărie. Și pentru că visez de când eram mică de tot să mă mărit în rochie albă de mireasă, la biserică, chiar dacă, intelectual vorbind, știu prea bine că e o culme a kitsch-ului, dar, una peste alta, căsătoria n-are nimic de-a face cu intelectul, nu-i așa?”

Totuși, o asemenea mărturisire nu mi se părea că ar duce în direcția bună, așa că mi-am luat zâmbetul cel mai ademenitor, îngăimând:

— Păi... simt o nevoie profundă în interiorul ființei mele... să mă mărit în biserică... în fața lui Dumnezeu...

Gabriel m-a întrerupt oarecum brusc:

— Maria, dar nu te văd, ca să zic așa, niciodată la slujbă!

— Păi... păi, lucrez mult.

— Te poți odihni în ziua a șaptea.

Mă odihneam în ziua a șaptea, și chiar și într-a șasea, și mă dădeam și lovită-n aripă în câte o zi din celelalte cinci ale săptămânii, dar, desigur, nu la asta se referea Gabriel.

— Acum douăzeci de ani, la ora de catehism, te cam îndoiai de existența lui Dumnezeu.

Își mai aducea aminte și de chestia asta? Avea omul ăsta o memorie ceva de speriat!... Pe vremea aia, aveam treispe ani și mă întâlneam cu Kevin, un băiat absolut mortal. În brațele lui mă simțeam în al nouălea cer și cu el am experimentat primul sărut cu limba. Din păcate, nu voia doar să ne pupăm: mă tot cotrobăia pe sub bluză. Eu însă nu mă lăsam – mi se părea că mai aveam timp. Numai că el nu prea era de acord și a profitat de sărbătoarea tinerilor de la catehism ca s-o cotrobăie pe alta pe sub bluză, chiar sub ochii mei. A fost sfârșitul lumii, atât cât am cunoscut eu lumea până atunci.

Faptul că acest Kevin pipăia țâțele altei fete cu aceeași delicatețe cu care frământă brutarul aluatul pentru chifle n-a fost de-ajuns ca să mă aline. Nici măcar soră-meă, Kata, care e cu doi ani mai mare ca mine, n-a reușit să mă potolească cu vorbele ei drăguțe de genul: „Nu te merita”, „E un dobitoc din cale-afară” sau „Ar trebui împușcat”.

Așa că am dat fuga la pastorul Gabriel și l-am întrebat, cu lacrimi în ochi: „Cum poate exista Dumnezeu cu adevărat,

când lumea e plină cu lucruri dezgustătoare, cum ar fi chinurile dragostei?”

— Mai ții minte ce ți-am răspuns? mi-a zis Gabriel.

— Dumnezeu îngăduie chinurile dragostei pentru că i-a dăruit omului liberul-arbitru, am recitat cu un glas monoton.

Îmi aminteam și că îmi trecuse prin minte faptul că Dumnezeu ar fi putut, fără multă bătaie de cap, să-i ia înapoi acestui Kevin liberul-arbitru.

— Am și eu liberul meu arbitru, a spus Gabriel. Nu mai am mult și ies la pensie, așa că nu sunt obligat să le acord încredere unor oameni a căror pioșenie nu mi se pare convingătoare. Mai ai răbdare șase luni, până-mi sosește succesorul.

— Dar noi vrem să ne căsătorim imediat!

— Și ce mă privește pe mine? a zis el sfidător.

Nu i-am răspuns, dar m-am întrebat dacă e voie să pocnești un pastor.

— Nu-mi place când cineva se folosește de biserica mea doar ca să aibă ocazia să tragă un chef după, a adăugat Gabriel, ținându-mă cu o privire sfredelitoare.

Încă un pic și m-aș fi simțit vinovată. Oricum, furia mea s-a prefăcut pe nesimțite într-o ușoară părere de rău.

— Știi că mai este o altă biserică evanghelică în sat, a zis Gabriel.

— Da, dar... nu vreau să mă mărit acolo.

— De ce?

— Pentru că... pentru că...

Oare trebuia să spun adevărul? Oricum, nu prea mai avea importanță, dată fiind părerea pe care pastorul Gabriel și-o formase în timp despre mine. Așa că am răspuns cu o voce stinsă:

— Pentru că e biserica în care s-au cununat părinții mei.

Spre marea mea surpriză, chestia asta l-a mai înmuiat:

— Azi-mâine, faci și tu 35 de ani. Divorțul părinților tăi ar trebui să facă parte din poveștile vremurilor demult apuse, nu ți se pare?

— Ba da... Așa e... Altfel, ar fi chiar o mare prostie.

La urma urmelor, aveam la activ câteva ore bune de psihoterapie, chiar dacă le lăsasem baltă din lipsă de bani. (Cred că toți părinții ar trebui obligați să deschidă un cont de economii încă de la nașterea copiilor lor, pentru ca aceștia să-și poată plăti mai târziu psihologii.)

— Dar ți-e teamă că dacă te măriți în biserică în care s-au căsătorit părinții tăi îți poartă ghinion, nu-i așa? a stăruit Gabriel.

După un scurt moment de ezitare, am recunoscut:

— Mă rog, adevărul e că sunt cam superstițioasă.

Mi-a aruncat o privire uimitor de înțelegătoare. Milostenia sa creștină începea în mod vizibil să funcționeze.

— Fie. Puteți să vă căsătoriți aici.

Nu-mi venea să cred.

— Sunteți... sunteți un înger, părinte!

— Știu, a spus el cu un zâmbet ciudat de melancolic. Dar pleacă degrabă, până nu mă răzgândesc! a adăugat, băgând de seamă cât eram de uluită.

Răsuflând ușurată, m-am ridicat numaidecât și am țâșnit spre ușă. Când să ies, privirea mi-a fost atrasă de un alt tablou, de data asta reprezentând Învierea. Clar, puteai să juri că-ncepe să cânte *Stayin' Alive*.

Când m-am trezit, auzeam în jurul meu un fel de „cip, cip, cip”. Mă aflam pe un pat de spital, legată de o mașinărie care făcea „cip, cip, cip”. Dar de ce atât de tare? Nu puteau să-i lase pe bolnavi să se odihnească în liniște și să nu-i chinuie cu „cip, cip”-ul ăsta? M-am uitat să văd cum arăt: mă dezbrăcaseră și acum aveam pe mine o cămașă de noapte de spital. Afară deja se întunecase. Oare s-o chem pe asistenta de gardă?

„Cip, cip, cip...” Hai că i-am tras una mașinării cu pricina și s-a oprit, în sfârșit, din piuit. Abia acum m-au cotropit gândurile care trebuiau să-mi vină în minte când eram pe lac: „Joshua m-a scos de pe fundul lacului”, „Mi-a salvat viața”. Și mai ales: „Fir-ar să fie, ăsta-i chiar Iisus!”

Pe urmă, am mai conștientizat o chestie și mai gravă: „Doamne, ăsta-i Iisus, iar eu m-am uitat la fundul lui cu jind!”

Am tras aer adânc în piept și am încercat să mă liniștesc. Dar dacă toate astea nu se petrecuseră decât în imaginația mea? Dacă sejurul pe fundul lacului mi-o fi deranjat creierul și oi fi fost victima unor halucinații? Dacă de fapt nu m-a salvat Joshua și am ieșit singură din apă? Doar bunul Dumnezeu știe cum. Mă rog, într-un fel sau altul. Da, dar... cum m-am descurcat de una singură? N-aș fi fost în stare niciodată să înot până la mal. Atunci care era cealaltă soluție? Dacă n-am fost victima unor halucinații, Joshua este într-adevăr Iisus! În cazul ăsta, puteam oare să mă bucur că nu m-am înecat, pentru

că eram taman coaptă pentru iad. Practic, nu i-oi fi propus lui Joshua să urce în camera mea cu gândul să mă culc cu el?

Mă rog, adevărul e că m-ar fi trimis la plimbare.

Sunt sigură însă că la poarta raiului doar simpla încercare de a-l agăța pe Izbăvitor ar însemna probabil câteva puncte în minus.

Partea proastă e că, după toate astea, am mai și strigat la el: „Șterge-o din fața mea!”

Bătrâne, trebuie să recunosc că pentru mine viața după moarte s-a dus pe apa sâmbetei!

Chiar atunci s-a deschis ușa. O clipă, m-am temut ca nu cumva să-l văd pe Joshua intrând în salon. Sau levitând prin ea. Dar nu era Joshua: era Sven. Lucra ca infirmier în spitalul ăsta și era de gardă în noaptea aia. Oare el m-o fi dezbrăcat? Ideea asta nu-mi surâdea deloc.

S-a uitat la mine cu oarecare milă.

— Te simți mai bine? m-a întrebat.

Aș fi vrut să strig: „Nu! Nu mă simt deloc mai bine! Ori îmi filează deja o lampă, ori l-am văzut pe Iisus și lampa stă să-mi fileze!” Dar, în loc să fac asta, am dat vag din cap.

Sven s-a apropiat de pat și mi-a spus:

— Un trecător te-a găsit pe malul lacului, erai leoarcă. Ce-ai pățit?

I-am povestit de faza cu hidrobicicleta, dar fără prea multe amănunte. Cu un zâmbet mios, a început să-mi cânte *Tretboot in Seenot*, șlagărul ăla răsuflat din anii '80:

— „Pe bărcuța cu pedale/ Ne dăm cu drag noi doi agale/ ...
Vremea însă nu e bună/ Și ameninț-a furtună...”

— Ce mai cântec! Bine că l-a uitat lumea! am mormăit eu.
Și numaidecât l-am văzut pe Sven că mă ia de mână:

— Sunt alături de tine. Am pus o vorbă să ți se dea singura rezervă încă liberă.

Mă simțeam aiurea cu Sven ținându-mă de mână. Aveam impresia că doar un bărbat are dreptul să mă țină de mână: Joshua.

Mi-am tras mâna și l-am rugat pe Sven să nu mă mai atingă. Chestia asta l-a șocat de-a dreptul. Sperase pesemne că, într-un moment de slăbiciune, o să-i cad din nou în brațe. Acum nu mai spera. A făcut o mutră de om jignit și m-a anunțat pe un ton profesional:

— Foarte bine. Și-acum să trecem la injecție.

— Injecție? am întrebat eu îngrijorată.

— Trebuie să-ți fac o injecție în fund. Așa a spus medicul.

A luat seringă de pe noptieră. Iar eu am înghițit în sec. Nici în condiții normale o injecție în fund n-are cum să te bucure, darămite să-ți facă fostul injecția cu pricina...

M-am întins pe burtă și mi-am dezvelit în silă o bucă. Nu mă simțeam deloc în largul meu când Sven mă ținea de mână, dar să-i întind fundul chiar că era culmea culmilor. Mi-am ținut ochii strânși cât am putut... și a fost și mai aiurea, pentru că Sven mi-a băgat acul într-un mușchi contractat.

— Au! am țipat.

— Scuze, am băgat acul greșit, a zis cu un aer nevinovat. Înc-o dată!

Cât ai zice pește, m-a înțepat din nou.

— AAUUU! am răcnit.

— Vai de capul meu, iar am dat-o-n bară! Hai că m-am prostit rău de tot! a zis el amuzat.

Am întors capul și, văzându-i mutra, m-am prins:

— Me... medicul nu ți-a spus să-mi faci injecții, nu-i așa?

Nici măcar n-a încercat s-o dea cotită:

— Încă două înțepături, și-o să ai un Smiley pe-o bucă, a rânjit Sven, băgând acul adânc în mușchi.

— AAAAUUUU!!!!

M-am ridicat dintr-odată, mi-am tras chiloții și-am țipat la el:

— Ai înnebunit sau ce mama dracului ai?

Apoi m-am repezit spre ușă, dar Sven mi-a tăiat calea:

— Stai, că nu s-a terminat, medicul mi-a spus să-ți dau și-un laxativ.

Situația se înrăutățise. Faptul că a fost lăsat baltă în fața altarului a scos la iveală fața întunecată a lui Sven, ce stătea ascunsă de multă vreme. Mi-aduceam aminte însă de sfatul pe care mi-l dăduse soră-mea într-o zi, în cazul în care s-ar ivi o tărășenie de genul ăsta: „Orice problemă se poate rezolva cu un picior în boașe.”

Sven a început să chelălăie, în timp ce eu am luat-o la sănătoasa. După ce-am ieșit din spital, am alergat mai departe pe străzile încă ude, până când am simțit că-mi dau duhul. Abia atunci m-am uitat în urmă. Sven nu mă urmărise. Probabil că încă urla ca un coiot la luna plină.

Am traversat în grabă orașelul adormit. Mi-era atât de frig în cămașa aia de noapte, încât aproape că nu-mi mai simțeam picioarele goale și tremuram ca piftia. Am ajuns, în cele din urmă, acasă. Eram în fața ușii și n-aveam altă soluție decât să sun. Slavă Domnului că nu mi-a deschis tata, ci Kata. Când am văzut-o așa mirată, i-am spus încet:

— Să nu mă-ntrebi nimic.

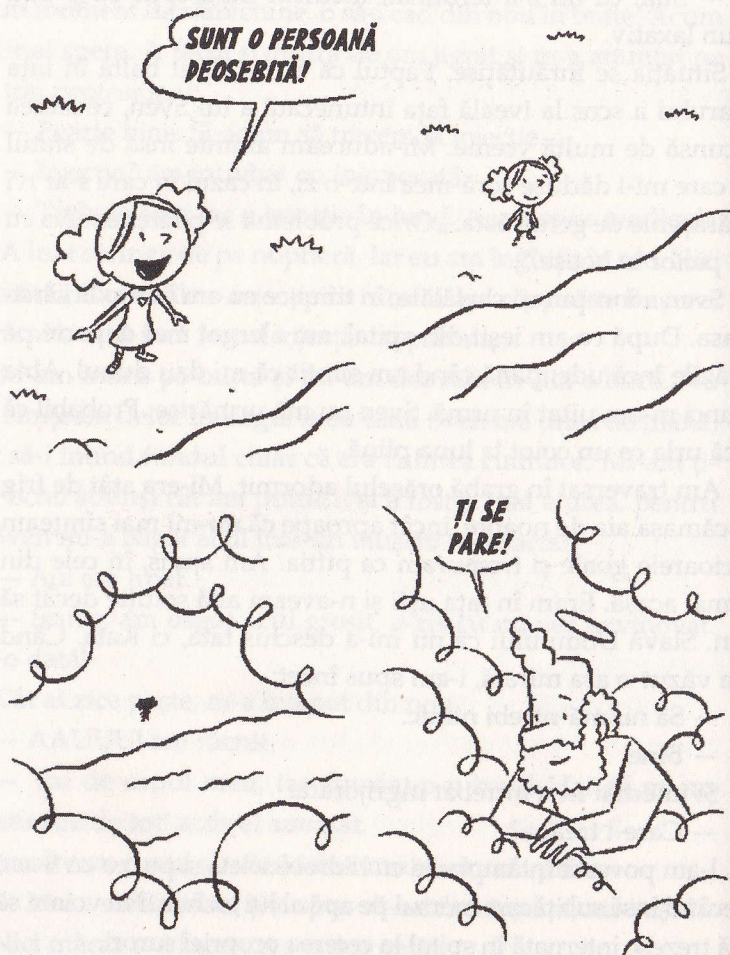
— Bine.

Și imediat m-a întrebat îngrijorată:

— Care-i treaba?

I-am povestit întâmplarea cu hidrobicicleta și pe cea cu Sven, trecând însă sub tăcere mersul pe apă al lui Joshua. Nu voiam să mă trezesc internată în spital la cererea propriei surori.

Kata m-a dus în baie să fac un duș și să scap de mirosul de mîl. Tata, Svetlana și aia mică dormeau deja, mi-a spus ea. Eu însă n-aveam niciun chef să dorm, fiind sfîșiată între cer (Joshua) și iad (Sven). Spălată, curată și îmbrăcată, m-am dus în cameră la Kata. Tocmai terminase alte casete din banda ei desenată.

Era un desen surprinzător. De obicei, draga de Kata nu se lăsa înduișată de propria-i persoană, iar Dumnezeu nu apărea decât atunci când se simțea extrem de descurajată. Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă.

— Deci ai fost la medic, i-am zis.

— Da.

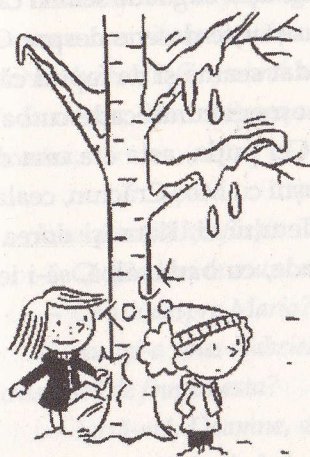
— Și?

— Aștept rezultatul analizelor, a răspuns ea, încercând să pară indiferentă.

— Înseamnă că se tem de ceva.

— E un control de rutină, n-avem de ce să ne îngrijorăm, mi-a zis fără vreo emoție.

Tonul ei nu m-a convins. Soră-mea știa să mintă într-un mod remarcabil, mai cu seamă când venea vorba de propriile-i temeri. Știam și că nu trebuie s-o iau prea tare. Așa că am căutat indicii să văd dacă era sau nu cazul să fiu îngrijorată. Am zărit pe masă alte desene făcute chiar în ziua aia:

**ÎN FELUL ĂSTA, MOȘ CRĂCIUN
N-O SĂ-ȚI ADUCĂ NIHIC!
NUMAI COPIII CUMINȚI
PRINESC CADOURI!**

